

HORVÁTH SÁNDOR

HALÁL – TÍZ REZDÜLÉSBEN

(S, csak egy az élet)

*Amikor a halál elkezd kószolgatni,
Szívedből előbb nem az aljasság,
Hanem a bazátlanság hull ki.*

Már tudod, hova tartozol.

* * *

*De jó a báránykának!
Nem tudja,
Mikor lesz pörköltje a halálnak.
Így léte étellel teljes.*

* * *

*Jó papok megtanítottak hittel keresni:
Istenem, hol vagy?
Aztán rám talált az ámenvégű ima,
És arcomra jelt írt a halál ostora.*

* * *

*Egy gyomorhajós részeg
Találkozott a halállal.
Hogy elhessegesse,
Életet vett be... kiskanállal.*

* * *

*Egy régvolt örömlány,
Kinek szépségét
Nagyapám fejfájára feszítették,
A halálnak adta szüzességét.*

* * *

*A halál nem fáj.
Csak a küzdelem reménytelen.
Ezért mosolyog minden kiterített,
Ha büntelen.*

* * *

*A koporsó nem báz.
Börtön.
Az szabadul,
Aki a halálnak köszön.*

* * *

*A kereszttel éltem,
A keresztségben haltam.
Amit az élet ingyen adott,
Halálfélelemmel fogadtam.*

* * *

*Ha megvolt,
Már nem is kellett,
Mert halálba élveztem
A szerelmet.*

* * *

*Ellopta a fényt,
Karbidszaga volt.
Halál – mondták.
Pedig életet kobolt.*

* * *

*Sem félelem,
Sem alázat.
Nincs megbánás.
Pedig már eltemetted
Anyádat.
Fájdalom simogatja lelked.
S mégis
Valami bölcsen hazudott élet
álma visz.*

Még egy lépés.